

ZARZĄDZENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

W odpowiedzi na pismo M. C. z dnia 4 sierpnia 2022 r.,
zawierające sygnalizację wznowienia z urzędu postępowania zakończonego
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 21 października 2020 r.,
sygn. akt II AKa 65/20, dotyczącego skazanego P. O.

stwierdzam brak podstaw do wznowienia z urzędu ww.
postępowania.

UZASADNIENIE

Wznowienie postępowania z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., możliwe jest wyłącznie z urzędu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 5, poz. 48). Zgodnie zaś z art. 9 § 2 k.p.k., strony i inne osoby bezpośrednio zainteresowane mogą składać wnioski o dokonanie również tych czynności, które organ może lub ma obowiązek podejmować z urzędu. Zatem podmioty wymienione w tym przepisie – nie dysponując w tym zakresie własnym wnioskiem o wznowienie postępowania – mogą, w oparciu o treść art. 9 § 2 k.p.k., zasygnalizować organowi procesowemu potrzebę podjęcia czynności z urzędu. Zauważyć jednak trzeba, że w myśl tego przepisu podmiotami uprawnionymi do zainicjowania rzeczowej aktywności są *„strony i inne osoby bezpośrednio zainteresowane”*. Tymczasem ww. pismo z dnia 4 sierpnia 2022 r. złożone zostało przez M. C., który w sprawie wskazanej w tym wystąpieniu nie miał statusu strony, jak też nie wykazał, że jest inną osobą bezpośrednio zainteresowaną. Należy podzielić pogląd, że brak legitymacji

procesowej w tym zakresie nie wywołuje konieczności wykonywania jakichkolwiek czynności procesowych, ale też nie wyłącza przeprowadzenia czynności, o jakiej mowa we „wniosku” z urzędu, jeżeli w ocenie organu procesowego będzie to zasadne (zob. P. Hofmański, S. Zabłocki, Meandry wykładni art. 9 § 2 kodeksu postępowania karnego, czyli jak postępować z „wnioskami” składanymi na podstawie tego przepisu [w:] W kręgu teorii i praktyki prawa karnego. Księga poświęcona pamięci Profesora Andrzeja Wąska, red. Z. Hołda, L. Leszczyński E. Skrętowicz, Lublin 2005, s. 657).

Analizując zatem argumenty podane w piśmie z dnia 4 sierpnia 2022 r., należy stwierdzić, że nie stanowią one impulsu do uruchomienia z urzędu mechanizmu wznowienia postępowania. Przywołane w tym piśmie orzecznictwo wskazuje, że pierwszy z tych argumentów, odnoszący się do udziału sędziego R. P. w wydaniu wyroku sądu odwoławczego, miał dotyczyć wadliwości delegacji tego sędziego do orzekania w sądzie apelacyjnym. W tym kontekście należy jednak odwołać się do przepisów zawartych w ustawie nowelizującej (m.in.) ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych. W omawianym zakresie uwzględnić trzeba – obowiązujący od dnia 15 kwietnia 2023 r. – art. 23 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. (Dz.U. z 2023 r. poz. 614), w którym ustawodawca wskazał, że delegowanie sędziego na czas pełnienia funkcji lub zajmowania stanowiska, dokonane przed dniem wejścia w życie tego przepisu (tj. przed 15 kwietnia 2023 r.), uznaje się za delegowanie na czas określony. Z dalszej części przywołanego przepisu wynika natomiast, że udział sędziego delegowanego na czas pełnienia funkcji lub zajmowania stanowiska przed dniem 15 kwietnia 2023 r. w składzie sądu, nie wpływa na prawidłowość obsady sądu, w tym nie może być podstawą do stwierdzenia, że sąd był nienależycie obsadzony w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania karnego, lub podstawą do stwierdzenia, że w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona. Wobec tego, kwestia delegowania sędziego do wykonywania obowiązków orzeczniczych w innym sądzie na czas pełnienia określonej funkcji, nie mogła determinować zaistnienia bezwzględnie przesłanki odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a odnoszącej się m.in. do nienależytej obsady sądu. Autor pisma nie wskazywał

zarazem na inne przyczyny, które mogłyby negatywnie wpływać na prawidłowość składu sądu apelacyjnego orzekającego w omawianej sprawie.

W odniesieniu zaś do udziału sędziego Z. D. w wydawaniu wyroku sądu odwoławczego w sprawie o sygn. akt II AKa 65/20, należy wskazać, że sędzia ten – jak wynika z informacji powziętych z urzędu – nie był rekomendowany na stanowisko sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Rzeszowie przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, bowiem uchwała tego organu w omawianym przedmiocie (co do tego sędziego) podjęta została w dniu [...] r., a zatem przed wejściem w życie tej nowelizacji (zob. Uchwała Nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery stanowiska sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie [...], ogłoszone w Monitorze Polskim [...]). Stąd też podnoszone w analizowanym wystąpieniu obiektywnie pozostają bezprzedmiotowe dla oceny zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, których autor pisma doszukiwał się w kontekście przywołanych orzeczeń.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że brak jest podstaw do wznowienia wyżej wymienionego postępowania z urzędu, a do stwierdzenia tego stanu rzeczy wystarczające jest wydanie niezaskarżalnego zarządzenia.

[PŁ]

[ał]